

Miloš Zapletal

ZA ZÁDY SLAVNÝCH

Pohled do zákulisí českého showbyznysu

Mladá fronta

Za zády slavných

Pohled do zákulisí českého showbyznysu

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Miloš Zapletal

Za zády slavných – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Miloš Zapletal

ZA ZÁDY SLAVNÝCH

Pohled do zákulisí českého showbyznysu

Miloš Zapletal

ZA ZÁDY SLAVNÝCH

Pohled do zákulisí českého showbyznysu

Mladá fronta

Text © Miloš Zapletal, 2019

ISBN 978-80-204-5432-4 tištěná kniha

ISBN 978-80-204-5579-6 ePub

ISBN 978-80-204-5581-9 Mobi

ISBN 978-80-204-5580-2 PDF

*Mojí Hance, která byla téměř u všeho
a bez níž bych byl poloviční.*

Obsah

- Na úvod 11
- Jak jsem slavil První máj 1948 13
- Jak jsem měl rád cirkus 16
- Jak jsem se narodil vedle Petra Jandy 23
- Jak jsem byl Hrbáčem v Malé Paříži 29
- Jak jsem objevil Karla Kryla 38
- Jak jsem prožil Pražské jaro v Ostravě 47
- Jak jsem se vyučil u Marie Rottrové 53
- Jak se stát manažerem 66
- Jak a proč obdivuji Jiřího Suchého 76
- Jak jsem vzpomínal na budoucnost Ostravy 80
- Jak jsem účinkoval s Hanou Heģerovou 88
- Jak jsem koupil za korunu Olympic 92
- Jak jsem rozmluvil Jiřimu Adamcovi emigraci 99
- Jak jsem přemluvil Bolka Polívku 106
- Jak jsem se stal prezidentem Miss 114
- Jak je mi Magdalena Dietlová celý život nablízku 126

- Jak jsem potkal Michaela Kocába 135
- Jak jsem se učil být ředitelem 152
- Jak se v *Miss* může mnohé zvrtnout 162
- Jak jsou i vážené osobnosti někdy také jenom lidi 178
- Jak jsem si oblíbil Las Vegas 185
- Jak, s kým a proč jsem se také setkával 189
- Jak jsem si s Bolkem zazpíval v televizi 200
- Jak jsem se rozloučil s Jiřím Pechou 210
- Jak jsem poznal Pražský výběr 213
- Jak jsem se zamiloval do Prahy 228
- Jak se mi mnohé také nepovedlo 237
- Jak jablka nepadají daleko od stromu 242
- Jak nás opila Eva Olmerová 247
- Jak manažer nemůže být bez pravé ruky 254
- Jak jsem na Miss World mával českou vlajkou 257
- Jak jsme si hráli v televizním Divádelku 267
- Jak jsem rozesmál diváky Lucie Bílé 273
- Jak jsem postavil farmu 285
- Jak jsme po 30 letech slavili *Miss* 290
- Jak jsem poznal, že kniha a pes jsou nejlepšími přáteli člověka a nepřáteli nudy 299
- Jak se mi zdál krásný sen 304
- Na závěr 309

Na úvod

Producent či manažer není vděčné povolání. Pečuje o umělce, po nichž zůstávají romány, písně, filmy či obrazy. Takle dobrá a úspěšná díla či dílka budou navždy bavit čtenáře, posluchače či diváky. Manažerovi zůstávají *jen* vzpomínky.

Některé je ale škoda nezaznamenat. Každý den nacházíme v bulvárních médiích řadu senzačních zpráv o slavných. Mnohdy pochybujeme o jejich pravosti, ale většinu z nás zajímají, protože takzvané *celebrity*, jimž raději říkám *slavní*, jsou známí, mnozí velmi populární, a tak nás zajímá, co, s kým a jak zažili anebo právě prožívají.

Moje kniha je zejména o životě a práci těch slavných, kteří začali svoji kariéru většinou před několika desetiletími, kdy jsem s nimi pracoval a za jejichž zády jsem žil. Většina z nich je populární dodnes. Bulvární média se však příliš nezajímají o to, co, s kým a jak prožili dříve. A zejména se nezabývají tím, co je pravda a co jen připravená strava pro dychtivé čtenáře.

Na rozdíl od bulvárních senzací jsou moje

vzpomínky i současné zážitky skutečné a popisují je tak, jak jsem je zažil v zákulisí koncertů, zábavných programů i zpoza televizní obrazovky.

Po odchodu ze showbyznysu jsem o sepsání této knihy přemýšlel několik let. Popíchl mě ale až skladatel a producent Ondřej Soukup, který mi doporučil knihu Stevea Overburyho *Bouchačky, prachy a rock'n'roll aneb Manažerů nejslavnějších hudebních skupin*, kterou velmi doporučuji k přečtení všem, zejména umělcům a nanejmeně muzikantům. Je to bomba! Kniha líčí život manažerů, kteří spolupracovali s Beatles, Rolling Stones, The Who, Jimi Hendrixem, Pink Floyd i Spice Girls a dalšími světově proslulými interprety. Většina manažerů těchto velikánů byli tvrdí hoši, kteří se nezastavili před ničím. Kromě toho, podobně jako jejich svěřenci, o sto šest fetovali, ve velkém pili a mnohdy neváhali použít ani fyzické násilí. Zkrátka to byli pro nás nepředstavitelní chlápci.

Já však nechci psát o našich manažerech a producentech, ale především o těch, kdo vytvářeli český showbyznys, tedy o našich *slavných*, kteří patří ke špičce našeho zábavného umění a jichž je požehnaně. I oni, stejně jako lidé kolem nich, mě nevyjímaje, zažili mnohdy neuvěřitelné chvíle. Jejich život pro mě byl a dosud je velice zajímavý, mnohobarevný, poučný a krásný. Jsem rád, že jsem jeho větší část prožil *za zády slavných*...

Miloš Zapletal

Jak jsem slavil První máj 1948

Posadili mě ke sváteční snídani, na stole narozeninový dort se šesti zapálenými svíčkami a jako dárek pletený kříž na hlavu, aby mi zkrotil bujaré kudrliny. Po gratulaci, jako každý rok, mě pak rodiče postavili na stoličku k balkonovému zábradlí. Ve Vlašimi jsme bydleli na hlavní ulici. Dole právě procházel prvomájový průvod, místní rázná dechovka hrála do kroku, pionýři v bílých košilích s červenými šátky kolem krku mě zdravili svými barevnými mávátky a také ostatní průvodníci se na mě usmívali. Moc se mi tehdy líbil traktor, který táhl na vlečňáku obrovský srp a kladivo s nápisem „Ať žije náš osvoboditel – Sovětský svaz!“. Kolem stálo několik chlapců a dívek se zaťatými pěstmi, jako že jsme už s buržousty skončili, což jsem tehdy ještě moc nechápal. Mně to však v té chvíli bylo jedno, protože jsem byl přesvědčen, že ta velká sláva a podívaná, ten slavný prvomájový průvod je na oslavu mých dnešních narozenin, tedy jen kvůli mně!

Za několik měsíců jsem se stal jedním z prvňá-
ků nové ČSR, tedy Československé republiky. Tě-
šil jsem se na své příští narozeniny s mým prvo-
májovým průvodem. Z opojení mě vyvedla až paní
učitelka Pávová, která nám před prvním květnem
řekla: „Tak děti, v sobotu je sraz na prvomájový
průvod v sedm hodin u zámecké brány.“

Spolužáci se radovali, ale já jsem se přihlásil
s logickým dotazem, zda se to týká i mě, když je to
můj průvod, tedy na oslavu mých narozenin.

„Mílo, my se na tebe budeme těšit a celá třída ti
u zámecké brány pográtuluje,“ odvětila stručně.

Nepográtulovali mi, protože do prvomájového
průvodu jsem nikdy v životě nešel, což mi díky na-
rozeninám prošlo i v dobách nejtvrděších. Naroze-
ninové dorty jsem dostával dál, ale z balkonu jsem
už nikdy nemával.

*Byl pozdní večer – první máj –
večerní máj – byl lásky čas.
Hrdliččin zval ku lásce hlas,
kde borový zaváněl háj.*

Karel Hynek Mácha: *Máj*

Jak jsem měl rád cirkus

Moje dětská inklinace k velké podívané se objevila už kolem pěti šesti let. S bratrancem Karlem a později s bráchou Svátou jsme si během prázdnin u babičky na venkově přivydělávali loutkovým divadlem. Už tehdy jsme byli profesionály, protože k nám chodily děti z celé vsi, od nichž jsme vybírali korunu vstupného.

Kromě toho jsem byl nadšen z cirkusu, který občas do mé rodné Vlasti zajížděl. Když cirkusáci stavěli šapitó, musel jsem být u toho a motal se jim pod nohy. Tehdy ještě chodily v den premiéry po ulici cirkusové průvody a zvaly obyvatele na večerní vystoupení. Jakmile jsem zaslechl kapelu, která v čele průvodu hrála do kroku, utekl jsem z domu a vmísil se k cirkusákům. Rychle jsem si získal kamarády, protože tak malého cirkusáka, který jim navíc dopoledne pomáhal stavět stan, patrně ještě neviděli. Večer jsem se směl dívat na cirkusovou manéž shora od kapely a byl

jsem opravdu přešťastný! Toto nadšení pro velkou podívanou mi zůstalo na celý život.

*Dámy a pánové, přijel k vám cirkus,
uvidíte nevídané a uslyšíte neslychané!
Exotická zvířata, unikátní drezúry,
jedinečná čísla.
Neváhejte, za minutku začínáme,
zaplatte a pojdte dál.
V našem šapitó je místo pro všechny.
Každá hlava platí dvacet, kdo přijde
bez hlavy, neplatí nic.*

Své touhy jsem poprvé uplatnil ve víšce Ostrov pod Blaníkem, kde jsme pořádali venkovské estrády. Vystoupila tam řada známých umělců, od Ludka Soboty přes Jaroslava Štercla až ke Stelle Zázvorkové.

V domě svých prarodičů jsem je vždy nejprve uvítal a pohostil, pak slavnostně zavezl v kočáře taženém krásnými koňmi na náves, kde bylo pro ně připravené malé pódium. To si postavili ostrovští svazáci ze vstupného. O pravidelných venkovských estrádách se mluvilo v širokém okolí, i v nedaleké Vlašimi, takže na ně přijíždělo až tisíc diváků.

Úplně první estráda se ještě konala na valníku. Na takovém, který vozil obvykle hnůj, vyhrávala

místní dechovka, na druhém, kterým jézedáci vozili obilí, měli vystupovat estrádní umělci. Přijet měl i Jirka Hrzán. Slíbil mi to několikrát. Znali jsme se, protože jsme nějakou dobu bydleli ve stejném domě na Václaváku.

Kolem padesáti diváků, rekrutujících se tehdy převážně z mých příbuzných, sedělo na narychlo stlučených lavicích. Nejprve jsem řekl pár vtipů a pak uvedl prvního účinkujícího. Jirka Žížala z vedlejší Mrkvové Lhotky uměl čarovat. Když po několika obližátních kouzlech požádal, aby mu některý z diváků přinesl snubní prsten, ochotně přiběhl podruh Vosátka ze statku. Doprovodila jej jeho žena Milena – o snubní prstýnek, jenž byl patrně jediným důkazem jejich hádavého svazku, měla strach. Oba byli tak trochu, no, jak to napsat, méně bystrí...

Žížala vložil prsten do velkého šátku a ten musel i s prstenem podržet Vosátka. Kouzelník mu na jednu šátek vyškubl.

„A kurva!“ vykřikl Vosátka, protože pozlacený snubák patrně odletěl bůhví kam.

„To si ho nemůžeš hlídat, ty kreténe?“ navázala Vosátková.

„Prsten je v prdeli!“ ukončil pódiový dialog její manžel.

Poté mu ale kouzelník Žížala podal malou krabičku ovázanou čtyřmi gumičkami.

„Otevři si ji, Vosátko,“ pobídl podruha.

Ten gumičky rychle svlékl, ale v krabičce byla jen

další, ještě menší krabička se stejnými gumičkami. To už Vosátka nedočkavě zaklel: „Krucifixhimlhergot, kde ta svině prsten je, čaroději?!

Diváci se váleli smíchy.

Moje starostlivá maminka, která společně s mým synem Petrem hlídala dlouho očekávaný příjezd Jirky Hrzána, mi mezitím zašeptala do ucha: „Mílo, to je ale ostuda, a bude ještě větší, jestli ten Hrzán nepřijede!“ A odběhla na druhou stranu návsi, kam ústila cesta z Prahy.

Mezitím podruh Vosátka otvíral další a další menší a menší krabičky a až v té poslední našel malý látkový pytlíček a nahmatal v něm svůj snubní prsten.

„Mámo, kurva, už ho zase mám!“ vykřikl radostně a jeho žena spokojeně přikyvovala a odtáhla jej od nebezpečného pódia.

V obavě, že se Hrzána nedočkáme, jsem se zeptal místního opilce Pavla Kronuse, kolik vypil pív.

„Jenom jedno.“

„Tak si připrav pár fórů, které jsi mi včera vyprávěl v hospodě, a přines si harmoniku. Budeš vystupovat.“

Kronus ochotně doběhl pro heligonku, na kterou často hrával a s níž zpíval známé lidové písničky. Byl to hodný chlap, občas se však snoubící s lumpem. Na levé ruce měl jen tři prsty a jedno oko měl skleněné – na vojně si totiž hrál s granátem tak dlouho, až mu vybuchl v ruce. Tehdy jej raději poslali domů.

Věnoval jsem se dalšímu kouzelníkovu vystoupení, které mělo úspěch, protože spojování a rozpojování kovových kruhů na valníku ještě pod Blaníkem nikdo neviděl.

Máma opět přiběhla a už hlasitěji vykřikla, že Jiří Hrzán nejspíš nedorazí. Nepropadl jsem však panice, protože kouzelnické vystoupení Jirky Žízaly z Lhotky mělo úspěch, já jsem si věřil, že si vzpomenu na pár dalších anekdot, a koneckonců estrádu zakončí Kronus se svými fóry, harmonikou a zpěvem.

Po frenetickém potlesku osmačtyřiceti diváků (manželé Vosátkovi kouzelníkovi, který je málem připravil o snubní prstýnek, samozřejmě netleskali) jsem vyskočil na jeviště a pokusil se diváky pobavit. Bohužel se bavila jen část, protože moji četní příbuzní už většinu mých fórů znali z rodinných oslav, kde jsem je občas vyprávěl. Pak jsem uvedl závěrečného hosta naší první vesnické estrády: „A nyní vystoupí místní umělec Pavel Kronus!“

Najednou se všichni, tedy i moje rodina, začali strašně smát a ukazovat si směrem za improvizované pódium. Kronus si totiž chtěl dodat odvahy pro své vystoupení, a tak narychlo vylupnul dvě piva. A protože na něho za chvíli přišlo pnutí v podbříšku, odběhl si ulevit k vrbičkám kousek za pódium. Jak byl už trochu připitý, tak ve chvíli, kdy uslyšel své jméno, otočil se čurajíc k pódium, a tedy i k divákům. Ti opravdu řvali smíchy. Něco

takového by neviděli ani v televizi! Spatřili nejen jeho malého pindíka, ale i kalhoty, které si ve zmatku počural. Zvedl ze země odloženou harmoniku, v chůzi si zapnul poklopec a vzápětí se vydrápal na valník.

Úspěch jeho vystoupení nemusím nijak zveličovat, protože to byl opravdový vrchol první vesnické estrády pod Blaníkem. Takovou nebetýčnou srandu jsem snad už během svého mnohaletého producentského období nezažil. A vlastně ani nevdalo, že známý umělec Jiří Hrzán nepřijel...

Já se bojím výšek. Jirka se jich nebál. Pamatuji si, jak k ránu vyšplhal po hromosvodovém drátě do svého bytu, v domě, kde jsem žil i já s rodinou. Jeho žárlivá žena mu občas odepřela otevřít, zejména když měl pod čepicí... Jednou omylem vlezl do otevřeného okna o poschodí výš, než bydlel. Soused jej samozřejmě ihned s křikem vyhodil: „Když už si hraješ na Spidermana, nelez tak vysoko, vole. Bydlíš o poschodí níž!“

Jirka pak sám, s opičkou na rameni, bloumal po chodbách a po poschodích až do přízemí, kde byly zamčené domovní dveře. Opička zaprskala, že je unavená a chce spát. Ulehli tedy na schodech vedoucích do sklepa, přesně tam, kam občas odpoledne močí ožralové, kteří se vzápětí navrátí do nedaleké pivnice, v níž nemají záchod.

Dobrou noc, Jiří, a příště nelez tak vysoko, vole!

Jak jsem se narodil vedle Petra Jandy

Blízkost s Petrem Jandou je nám daná od narození. Na stejném porodním sále jsme se narodili pouhý den po sobě, a tak jsme tam společně, jako novorozeňata, strašně ječeli.

Pak jsme měli pár desítek let pauzu a setkali jsme se až ve skupině Olympic, kde jsem řadu let manažeroval. Stýkáme se dodnes. Narozeniny slavíme téměř společně. K sedmdesátinám mi Petr věnoval vzácný francouzský Armagnac Comte de Lauvia, který byl vyroben v roce 1942, kdy jsme se oba narodili. Úžasné! Já mu druhý den daroval na jeho moravskou farmu poníka Mildu. Později i čtyřrohého beránka Djanga. Tak se dodnes Petru Jandovi říká.

V druhé polovině osmdesátých a první polovině devadesátých let jsme byli sousedy v krásných bytech u Vltavy. Na terase jsme občas opékali ryby,

slavili společně jubilea a všelijak si sousedsky pomáhali.

Petr Janda mi výrazně pomohl v sedmdesátých letech. Byl jsem takzvaně *nevýjezdny*, což znamenalo, že jsem nesměl cestovat nejen na Západ, ale ani na Východ. Důvodem byla moje někdejší spolupráce s Karlem Krylem a emigrace mého bratra. Tehdy jsme ale měli odjet na hudební festival do Hannoveru. Zřejmě to byla odměna za účast Olympiku na Festivalu politické písně v Sokolově, který každý rok pořádal ÚV SSM. Nevím tedy, co angažovaného bylo například na olympickém hitu *Slzy tvý mámy...*

Svazáctí politruců měli každopádně obavu, že se z Hannoveru nevrátím, stejně jako bratr v šedesátém devátém roce. Petr Janda se tehdy za mě zaručil, takže mě do západního Německa pustili. Nasadili na mě nicméně fízla, který sledoval každý můj krok. Protože jsem se s bratrem neviděl devět let, samozřejmě jsme se chtěli setkat. Byl jsem asi naivní, protože jsem se německého průvodce zeptal, jaké je telefonní předčísí do Hamburku, kde můj bratr bydlel. I Němci měli zřejmě svého fízla, a tak mě vedení české výpravy v den, kdy jsem se měl podle dohody sejít s bratrem na hannoverském nádraží, internovali v penzionu, kde jsme bydleli. Hlídkali mě, abych se s bratrem setkat nemohl.

Vzpomněl jsem si na francouzský film *Tři mušketýři*, v němž d'Artagna uniká před pronásledovateli

z okna na svázaných prostěradlech. Neváhal jsem. Čtyři prostěradla z pokoje penzionu jsem svázel, připevnil ke sloupku mezi okny a slezl po nich ven. Naštěstí jsme bydleli v prvním patře. Moji hlídači se tehdy asi divili! S bratrem jsme se objali a já mu vyprávěl nejen o socialistickém vězení, jemuž jsem o vlas unikl, ale i o mém vězení v Hannoveru.

Ani Petr neměl vždy na růžích ustláno. Z tantiém za prodej gramodesek, které se prodávaly ve velkém, měl samozřejmě na tehdejší dobu slušné příjmy. Patrně větší než první tajemník ÚV KSČ Milouš Jakeš, který pronesl památný projev, jak „Jandové a jim podobní vydělávají sto, dvě stě, dokonce někteří tři sta tisíc za rok!“ – ještěže netušil, že to bylo třikrát tolik...

Soudruzi Hrabal, což byl ředitel agentury Pragokonzert, a tajemník ÚV KSČ přes kulturu Müller se pak rozhodli, že Jandovi přistříhnou křidélka, a tak měl Olympic nějakou dobu zákaz vystupovat v televizi a natáčet desky. Ředitel Hrabal tehdy Petrovi doslova řekl: „Dostali jste žlutou kartu!“

K velkým problémům v showbyznysu patřila nezbytnost valut na nákup profesionálních hudebních nástrojů. Valuty jsme mohli shánět doma na černém trhu, ale nástroje se musely kupovat na Západě. To samozřejmě hlídali celníci. Schované německé marky při cestě tam, nakoupené nástroje

*My máme narozeniny! Přesně o půlnoci mezi
1. a 2. květnem jsme na chlup stejně staří. (2017)*

při cestě zpátky. Vzpomínám si, jak jsme zvukovou aparaturu Olympiku jednou dokonce museli vyložit z autobusu do celní haly. I tak to však měli celníci marné!

O rok později potřeboval Petr Janda pro koncertování Olympiku elektronické klávesy. Tehdy jsem jel za bratrem do Hamburku, to už jsem díky konferenci v Helsinkách směl. Petr mi půjčil svůj mercedes, já jsem nástroj koupil a vezl ho domů. Když jel Čechoslovák ze západního Německa do východního, němečtí celníci jej příliš nekontrolovali. To byl úkol našich celníků. A když jsem přejížděl hranice z NDR k nám, celníci opět nebyli

příliš podezíraví, hledali spíše boty, které tehdy naši turisté vozili z NDR. Jak potupné! Dnes si to neumíme představit.

Před našimi hranicemi jsem si uvědomil, že vezu poměrně velký nástroj, který v autě nelze schovat. Risknul jsem to a klávesy jednoduše uložil na parapet zadního okna auta. Jen jsem je přikryl dekou a vyrazil na československou celnici. Celník prohledal kufr, podíval se do motoru, prohlédl vnitřek auta, jen aby si ověřil, že nevezu nikoho bez výjezd- ní doložky, zasalutoval a bylo vyhráno! Já si tehdy užil krásný mercedes a Petr dostal svoje elektro- nické klávesy.

Petra Jandy si dodnes vážím a mám ho rád. Není jen vynikající skladatel a hudebník, ale také velmi slušný a férový člověk.

Ležíme vedle sebe na porodním stolku v povija- nech, ten můj je o poznání delší. Občas brečím na- křáplým hláskem, soused nařiká podstatně hlub- ším. Vzájemně si stěžujeme na mokro pod sebou. „Proč nás nepřebalí?“ A domlouváme se na dal- ším životě. „Já budu úspěšný manažer, podnikatel a budou se mi líbit vysoké štíhlé holky. Čím budeš ty? Aha, muzikant! Jako Smetana nebo Dvořák? Ten bydlel tady vedle porodnice. Jo, ty budeš úplně jiný muzikant?“

Jak jsem byl Hrbáčem v Malé Paříži

„Pane Zapletale, když máte hornickou průmyslovku, jděte pracovat do dolů a nechodte na novinářskou fakultu na slavné Karlově univerzitě!“

Tak mě uvítal jeden z profesorů na přijímacím pohovoru vysoké školy. Nezbývalo mi tedy než se porozhlédnout po nějakém zaměstnání, které by odpovídalo mojí hornické profesi. Kam oko dohlédlo, samé doly! Ostrava, Kladno, Handlová, Banská Štiavnica, Sokolov, Most... Nedaleko Mostu jsem zahlédl přívětivé severočeské Teplice. A brzy jsem se dozvěděl o možnosti pracovat tam v Báňských projektech jako báňský projektant...

Do krásného a slavného lázeňského města jsem se zamiloval dřív, než jsem jej spatřil. Vždyť se Teplicím před válkou říkalo Malá Paříž! Kdysi se zde léčili Beethoven, Goethe, Petr Veliký, Chopin, dokonce četní národní obroditelé jako Tyl, Palacký nebo Karel Havlíček Borovský.

Vydal jsem se tam s přesvědčením, že sice nebudu patřit ke slavným umělcům, zato ale pomohu budoucnosti severočeských hnědouhelných dolů. Toto poslání mě však brzy opustilo. Jako projektant jsem se věru nenarodil ani nevystudoval. Na ruční kalkulačce jsem počítal zásoby hnědého uhlí v později neblahé mostecké a sokolovské uhelné pánvi. Výletní vrch Doubravka, Císařské lázně ani Krušnohorské divadlo mě nenadchly natolik, abych se – zejména v práci – nenudil. Proto jsem si život zpřijemňoval kulturním podnikáním.

Byla tu šedesátá léta, z Anglie dobývali svět Beatles a z Prahy dobývalo Československo divadlo Semafor. Moje teta mi z kapitalistického západního Německa poslala první elpíčka Beatles a několik časopisů o nich. S bráchou, který tu pobýval nějaký čas se mnou a studoval průmyslovku, jsme vyrobili pár plakátů, které hlásaly: „Přijďte si do Lipáku poslechnout Beatles“, a rozvěsili je po městě. Než nám poslechovou diskotéku zakázali, bylo třikrát vyprodáno! Z gramofonu zpívali Beatles: „She loves you, yeah, yeah, yeah“, epidiaskopem jsme promítali jejich fotografie a po představení prodávali černobílé fotky, které jsem ofotil z časopisů a vyvolal v podnikové fotokomoře. Tam někde patrně začala i moje kulturně-podnikatelská éra.

Moje kulturní činnost v Teplicích se postupně rozšiřovala také o kouzelnické umění, v němž jsem se zdokonalil natolik, že jsem se dokonce na podnikovém večírku pokusil o hypnózu. S kamarádem

Petrem jsem se domluvil, že jej jakoby zhypnotizuju. S vytřeštěnýma očima a předpaženýma rukama jsem chodil mezi diváky. Petr najednou usnul hypnotickým spánkem a já jej spícího usadil ke klavíru. Tam jsem jej probudil a Petr pak na klavír doprovodil moje další kouzla. Několik kolegů mému podvodu dokonce uvěřilo! Samozřejmě. Nejprve totiž užasli, jak je možné, že dokážu v rukou zmenšovat karty. Poté byli u vytržení z toho, jak jejich kolegovi projektantovi – tedy mně – kolem hlavy jen tak létá stříbrná kouzelnická koule. No a proč by tedy neuvěřili i mé hypnotické magii?

Po Báňských projektech se začalo šuškat, že jsem sice podivný, ale docela zajímavý projektant. V této pozici se mi tam konečně zalíbilo...

Nejvíce jsem se asi na Báňských projektech zavděčil pořádáním karnevalů. Maškarní večírky jsem měl rád. Jednak díky mámině vyprávění o sokolských šibřinkách, ale také díky rodinným mejdanům pod Blaníkem, na nichž jsme obvykle byli převlečeni za nějaké legrační figury. Vzpomínám si, že jsem v Teplicích objevil pána nápadně podobného Karlu Effovi, populárnímu herci s náramně velkým křivým nosem. Domluvil jsem se s ním a na plakát maškarního karnevalu jsem jméno tohoto slavného komika uvedl. Samozřejmě se to celé obrátilo v legraci, ale maškarní hosté se dobře pobavili.

